

*Stanisława Wiatr-Partyka***ŻYCIORYS**

Powiem wam jak było
 Najpierw zabrakło ojca
 Została rozpacz, ból, strach
 Potem zniknął dom
 Zostało parę tobołków
 I chora matka
 Następnie rozplynęła się Ojczyzna
 A w zamian był step
 I wszystko obce
 Potem nie było już nic
 Zapomniałam jak wygląda jabłko
 Kiedy się pisze „rz”
 Jak się je widelcem
 Wyrastałam jak kiełek w piwnicy
 Na pohybel sobie

Powiem wam co było potem
 Ojciec wrócił
 Nazwiskiem na liście katyńskiej

Tarnów 1959

Od redakcji:

Stanisława Wiatr-Partyka urodziła się w Nieświeżu. Dorastała na stepie na północy Kazachstanu i tam zaczęła pisać wiersze. Wiersze te podobały się nauczycielce, p. Hannie Igielskiej, która uczyła historii Polski. Namawiała do pisania, „bo wszyscy będą chcieli wiedzieć”. Pani Stanisława wróciła do Polski – i nikt nie chciał wiedzieć. Próbowwała jednak po swojemu żyć. Opowiadała: „Moje rusycyzmy mozolnie likwidował wspaniały nauczyciel i niezwykle człowiek, pan Leon Syguliński i on mnie, zdziczałą, oswoił z Tarnowem. Potem była prof. Maria Orłowska i prof. Władysław Kurowski. Kazali pisać, więc pisałam do szuflady”.

W Centrum Kształcenia Ustawicznego Pani Stanisława założyła zespół „Sybiracy” i dla nich wyjęła z szuflady swoje wiersze. Podporządkowała swoje życie pracy w Związku Sybiraków. W jej życiorysie jest jedna data, której ominąć nie sposób: 13 kwietnia 1940 roku. W Ostaszkowie został podpisany wyrok śmierci na jej Ojca. „(...) W tym samym dniu wyruszył transport wiozący moją Matkę i mnie na Sybir”.

Pośrednio z Muszyną – oprócz tutejszych przyjaciół – wiąże autorkę postać jej nauczyciela, Leona Sygulińskiego. Był on bratem muszyńskiego sędziego i naczelnika sądu, dra Zygmunta Sygulińskiego, zmarłego w 1947 roku i pochowanego na parafialnym cmentarzu.